

V. Undervisning i skolerne om FN og særorganisationerne med særligt henblik på menneskerettighederne.

Italien fremsatte et resolutionsforslag, der anmoder medlemslandene om at indføre eller opmuntre til regelmæssigt studium af FN og særorganisationerne samt af principperne indeholdt i menneskerettighedsdeklarationen og i andre deklamationer om menneskerettighederne som led i uddannelsen af lærerkræfter til skoler, samt øget undervisning i emnet i skolerne, anmoder UNESCO om at fortsætte og opmuntre overvejelserne om passende måder, hvorpå gennemførelsen af resolutionens mål kan fremmes, samt endelig anmoder UNESCO og andre særorganisationer og UNDP om at yde bistand især til udviklingslandene med henblik på at nå de ovenfor beskrevne mål.

Resolutionsforslaget (res. 2445) vedtoges den 11. december 1968 med stemmetallet 76-0-8 (østeuropæiske lande) og den 19. december 1968 i Plenarforsamlingen med stemmefordelingen 105-0-12 (østeuropæiske og enkelte arabiske lande).

VI. Afskaffelse af alle former for racediskrimination i almindelighed og af apartheidpolitikken i særdeleshed.

17 afro-asiatiske lande samt Ukraine og Jugoslavien fremsatte et resolutionsforslag, der i sin præambel henviste til Teheran-konferencens resolutioner III, IV og VIII om hurtig og fuldstændig afskaffelse af kolonialisme og alle former for racediskrimination i almindelighed og af apartheid i særdeleshed, samt om behandling som krigsfanger af tilfangetagne frihedskæmpere, der kæmper mod apartheidpolitikken og kolonialisme.

Resolutionens operative del (§ 1) fordømmer regeringerne i Sydafrika og Portugal for deres fortsatte udfordrende holdning over for FN og verdensopinionen i deres politik vedrørende henholdsvis apartheid og kolonialisme, (§ 2) fordømmer det illegale regime i Sydrhodesia for dets racediskriminationspolitik og beklager Storbritanniens vægring ved at træffe effektive forholdsregler med henblik på at undertrykke det illegale styre og sikre Zimbabwes (Sydrhodesias) befolknings menneskerettigheder og grund-

læggende frihedsrettigheder, (§ 3) fordømmer Sydafrikas og Portugals regeringers støtte til og samarbejde med det illegale mindretalsstyre i Sydrhodesia, (§ 4) bekræfter Teheran-konferencens anerkendelse af og støtte til lovligheden af folkenes og de patriotiske frihedsbevægelsers kampe i det sydlige Afrika og i koloniområder i overensstemmelse med de relevante FN-resoluitioner, (§ 5) bekræfter Teheran-konferencens beslutning om at anerkende sådanne frihedskæmperes ret til, når de tages til fange, at blive behandlet som krigsfanger i overensstemmelse med Genève-konventionerne af 1949, (§ 6) appellerer til alle stater og organisationer om fortsat at yde moralsk og materiel bistand til kampen mod racediskrimination og kolonialisme, (§ 7) opfordrer alle stater til at afbryde alle forbindelser med Sydafrika, Portugal og det illegale styre i Sydrhodesia samt til omhyggeligt at afholde sig fra at yde enhver form for militær eller økonomisk bistand til de nævnte regimer, (§ 8) anmoder FN's organer og særorganisationerne om fortsat at yde al mulig passende bistand til frihedsbevægelserne i koloniområderne og i det sydlige Afrika, (§ 9) samt anmoder generalsekretæren om efter konsultation af medlemslandene at udarbejde et program for højtideligholdelse af 1971 som det internationale år for handling til bekæmpelse af racisme og racediskrimination.

Under debatten rejste flere lande, herunder en række latinamerikanske lande, kritik af operative § 7 som værende i strid med pagtens bestemmelser om Generalforsamlingens kompetence. Ceylon og Philipinerne udtrykte også betænkeligheder i denne forbindelse.

Fra britisk side fremhævedes det, at Storbritanniens politik med hensyn til apartheid og kolonialisme var velkendt, men at den foreliggende resolutions sprogbrug var af en sådan art, at man ikke kunne stemme for den. Dertil kom, at Storbritannien over for Sydrhodesia havde taget alle mulige skridt, bortset fra en væbnet konflikt. Krig om Rhodesia-spørgsmålet ville næppe gavne nogen af parterne. Storbritannien var heller ikke indstillet på at afbryde den diplomatiske forbindelse med de tre ovennævnte regimer, men det var en selvfølge, at det gennem sine diplomatiske forbindelser søgte at gøre sine synspunkter gældende og der-